EVPHEMIÆ

ACCLAMATIONES FAUSTÆ VIRO

Juxtáque eximia rei Cheirurgica, ac Anatomica peritiâ multum prastanti, DN.

ANTONIO STATLENDER,

Dica Cheirurgia, in celebri Thorunio, practico pracipuo, ac Civi, SPONSO;

Virgine Lectissima

CATHARINA, JACOBI BLIVERNICII,

p. m. Civis apud Thorunienses non postremæ caveæ, relicta Filias SPONSA,

Nonis Sextil: Anno R. P. C. Salutis clo Ioc Lix. optima lege, & auspicato in uxorem ducta.

Docentibus in Gymnasio animis gratulabundis factæ.

Typis Chalcographicis expressa

Michaele Karnall, Gymn: Chalcographo.

Audo meum Antonium Cheirurgica in arte Magistrum. Clarum, cui pauci dexteritate pares. Hic, cum dignus erat dotatam ambire puellam. Ut mos, queis nummus paginam utramque facit.: Complacuit tamen huîc pupillam moribus aptam. Eligere, ad nutum quæ foret, ac genium. Nec Pater huîc alienus erat Phœbeïa ab arte (Etsi erat à praxi) Pharmacopæus erat. Nam bene conspirant in mutua fcedera, Phoebi Ars, Cheirurgica item, pharma-que-ceutica item. Noster, quicquid in his modó congenere artibus eius, Quis consecratat Se, geniumque suum; Nil intentatum relliquit, nil & inausum. Quod Cheirurgiam quomodocunque juvet. Hine peragrata illi loca plura, provincia, & Urbes Hexin ut illius perciperet solidam. Sic ádita Urbs Patavi, Neaplis, Florentia, Roma, Insubres, Veneti, Mantua, Nictobriges. Emporia hinc Batava, & claras Germánidos Urbes Visit, & arti aptat commoda, ubique, suz. Nec peragrasse satis, sed si quos fama vehebat;

Nec peragrasse satis, sed si quos sama vehebat;
Servire, atque operam non pudet hisce dare:
Dummodo proficiat Cheirurgica in arte, quod optat,
Non fassidivit Nusocomeia olida.
Moribus his sacis sibi conciliavit amicos

Quoslibet: unde illi magna operæ pretia.

Tandem heic complacuit ThorunI figere sedem,

Créditaque in fœnus, rite, talenta dare.

Ergo, quis addubitet quin largæ copiæ, Alumno, Cornu Jehovæ suppetat usque, suo. Auctis hæcce side virtutibus, ominor istis

Plena etiam deînceps posteritate domum.

Aliud Ejudem ad Sponsum.

Dum jungeris lecussimæ, pulchellulæ
Puellulæ Dio favente Numino

Hoc tempore animum ad Nuptias quando adijcie,
Quis non tuam spem, quis Fidem non prædicer?
Quæ læta scit tractare inter tot tristia,
Sperare que vel contra spem scit optima.

Sed ex Potentis præfinito, Vos DEI, Suis, suo, sua destinantis, tempore.
Conjungier nutu quis non videt.?
Directione singulari Numinis
Adjungeris blandissimæ Sponsæ tuæ
Quæ prompta nunc Fato simul rato suo
Ad destinatum te applicat connubium.

Ergo agminatim dum precantur optima.

Vobis Amici è pectoris recessibus,
Juxtáque & Ego Sponsis novellis Comprecor,
Ut sint amores omnium integerrimi,
Seu læta sors vos soverit, seu tristion,
(Imó toro vestro sit hæc longissimè
Remota, vos summo tegente Numine.)
CHRISTUS (suæ qui Sponsus est Ecclesiæ,
Fidelium qui Robur, arx, spes, Anchora.)
Tranquillioris rursus auræ slamine.
Deducat ad portum bona spei suos,
Possimus ut frui pace hic & perpetim.!

Sincero ex animo precans fbt

M. JACOBUS GERHARDI

in Gymnasio loci Veteranus, isque zrumnocontraquam Ad Hebr. 13. v. 17. (è merens Professor ac Visitator...)

D'a decus eximium laudisque meretur honorem,

Qui potis est vitæ commoda ferre suæ.

Laudibus est dignus longè majoribus ille,

Qui vitæ alterius consuluisse potest.

Ter magis ast illi debetur adorea laudis

Qui sibi, scitque aliis ferre salutis opem:

A 2

Non

Non etenim nobis nati superamus in orbe, Plato in E-Non vitam ur solum te tuearis, agis; pift. ad Ar-Patria sed partem nostri sibi vendicat ortus, chitam Ta-Ipse sibi partem sumit uterque Parens; rentinum & Cicero 1. Of-Quin etiam partem noster sibi poscit Amicus, sicium. Publica Res partem postulat ipsa sibi. Non fibi, sed toti genitum se credere mundo Lucanus lib. Debet Homo, pars est parva relicta sibi. 2. Pharsal. Tutelam Terræ debemus opemque paternæ, Auxiliatricem Pairia poscit opem. Poscit uterque Parens acta solamina vita, Lenimen senii poscit uterque Parens. Jungit amicitiam, quò se tuearis, Amicus, Subsidium propter jungit amicitiam. Publica curari Res vult, curâque tueri, Te curante viret, Te renuente perit. Inde palam est; Homini quod sit perparva relicta Cura sui, tum quod cura sit alterius: Non tamen interea se plane negligat ipsum. Cura sit alterius, cura sit ipse sui. Mandat amare Deum toto de pectore Jova, Ut sese Fratrem mandat amare suum; Non tamen ultra Se Fratrem mandavit amare, Non ultra sese mandat ut iret amor. Significare volens: Homini quod convenit omni, Utque sibi utque aliis commoda justa serat. Scilicet hoc fignatur Amor quem Proximus urget, Quem-

Quemque sibi pariter vendicat ipse Devs; Scilicet hoc urgetur Homo, quò commoda præstet., Ipse sibi, atque aliis commoda justa ferac. Jure igitur famæ laudisque meretur honorem. Qui sibi quique aliis commodus esse potest. Ut prodesse potest aliis, sic proderit ipsi Promptus in adversis casibus ipse Devs, Ille ope compensabit opem, pro munere munus, Pro meritis meritò præmia digna dabit. Inde recens etiam laudum magmenta meretur Sponsus, item merito dignus honore venice. A teneris siquidem tali se credidit Arti, Qua sibi, quâque aliis ipse favere potest. Ungvibus à teneris cheirurgam exercuit Artem, Quæ medicæ dici surculus Artis amat. Esset ut in dictà tanto persectior Arte, Ex omni ut melius parte teneret eam, Accessit populos vario sub Sole calentes, Lustravit varias Orbis in orbe plagas: Nempe peragravit multas Germanidos Urbes, Transiit Italicum Liliacumque Solum. Transiit innumeras Regiones, transiit Urbes, Omen ut exprimeret Nominis ipse sui. Fecit id, eximiam quò sic exactius Artems Disceret, ob multas commoditatis opes. Sedulus hanc didicit sic ille fideliter Artem, Prosit ut hâc aliis prosit ut ipse sibi.

Scilicet

Scilicet haud paucis prodest feliciter illa, Unde Viro famæ, laudis honosque venit. Præmia pro meritis quid? quod satis ampla reportat, Dum datur illius casta Puella toro, Moribus ingenuis simul & decorata pudicis, Qualibus ornatas condecet esse Nurus. Sessitat in cujus veneranda Modestia vultu, Pingit & ingenuus labra venusta color. Prominet è cujus Probitas venerabilis ore, In facie cujus vivit honesta Venus. Quam comendat Eros, ipsum quam Nomen honestat, Amne quod à sacro primitus illa gerit. Felix pro meritis qui præmia tanta reportat! Annulus huic verè contigit ipse Gygis. In honorem uttiusque Sponsi cecinit

Ludovicus Möllerus.

On nigro rigidus vellem carbone notare, Sponsos sub sævo Marte parare toros. Sunt etenim tumidis præstò pia Numina bellis, Perversum faciunt neu volitare nefas. Impia compellunt coelestia Numina facta. Humanæ gentis, bella ciere fera. Nostra merentur enim, dolor heu! male- facta pudorem Aft Deus, aft Judex, Gloria, juste, tua! Non infinitas Deus optimus sustinet iras Conversis facilis voce vocatus adest. Tandem si saperent mortales crimine coeci Et requies cupidis paxque vocata foret. Sed

Sed tamen in tantis sancitus fluctibus Ordo Nullus cessabit, rem moderante Deo. Hincque solent hostes, nostri sua bella secuti Germani, junctis vivere Conjugibus. Scilicet Armipotens turbatis novit adelle. Ipse Deus rebus, findere & arma potest. Quid ni credamus quoque nos; Eructet Erinnys Crudelis, rabidas, fulmina sæva, faces. Sustinet affirmans sancito fœdera verbo Arque daram nunquam deseret ipse fidem. Hinc Neonymphe tuas certò consistere tædas, Crede, tuas sedes hoc positasque loco. Sic voluir, poscitque fidem, vas fidus & Ipse, Ipse sui verbi. Tu quoque crede Deo. Is facit impleri varijs habitacula rebus, Atque suo ornabit tempore Prole domum. Vive diu felix, dulci cum conjuge vive!

> Gratulans & bene cupiens Sponso fbt

M. Christoph. Hopp.

En Mars mit Grim außzeucht mit seinde da zu kampssen/ Ind wil mit grosser Macht dieselben zwingen/dampssen: So sind Soldaten da/die ziehen frisch ind Feld/ Und schlagen aust daselbst ihr Lager und Gezelt. Sie führen/ Kraut und Loht/ Carthaunen und Canonen. Mit sich/die mit dem Knall gar keines Menschen schonen: Der Schwerdter schärsse muß durchdringen manchen Mann/ Daß er bleibt aust der stätt und nimmer leben kan. Es geht da selgam zu: wird einer nicht geschlagen Zu todt/so muß er doch sein Haupt verhüllet tragen:

Conjugium faustum sit sine labe tuum.!

102887

Bald wird ein ander Glied an feinem Leibe wunde. Wo er ihm rabten wil/ fo muß er zu der ftund Dach einem Wundarst fehn/ der wunden wol fan beilen/ Dieselben fein gemacht mit Degen oder Beplen : 2Do nicht/fo muß er bann außstehen die Befahr/ Die jhn gar offtmahle fest bin auff des todes Babr. Ihr mußt/ Derr Brautigam/ was ich gefagt/ nachgeben : ihr habt mit euer Runft gerettet vieler Leben/ Den Gleiß bran nicht gespart; jhr habt gar manchen Delb Beheilet in der Stadt/ und in dem fregen Feld. Wie fomts/ daß ihr anjest fein Pflafter ben euch findet? (Weil ihr verwundet fend) Euch felbften nicht verbindet? Cupido, fein Goldat/vermundet emer DerB/ Davon entfleht ben Guch/ angft/ lenden/ pein und fchmert. Da recht/ fo muffet ihr Galenum laffen fahren Wie auch Hippocratem, und eure Galben fparen: Dehmt nur der Liebe Cur mit fleiß vor eure hand! Die Wunden bindet zu mit einem liebe Band. Doch wird wol eure Braut/ nechft Gott/ die QBunden heilen/ Die euch Cupido hat gemacht mit scharffen Pfeilen. Ergebt euch williglich gant euer liebsten Braut/ Die euch der Sochfte hat aus Gnaden anvertraut, Sie wird mit ihrer Cur, wol lindern eure Schmergen: Gie bringt euch Luft und Freud. Ihr moget nun von berBen! Bon hergen frolich fenn : Lebt mit ihr lange Beit In gutem Fried' und Rub'/ in aller Froligfeit.

> Tobias Müllerus G. Thor, Coll.

CHECKED AND CHECKE